

Примљено : 18. 5. 2018.			
Орг. Јед.	Број	Прилог	Вредност
	112/40		

Изборном већу Филозофског факултета
Универзитета у Нишу

ПРИГОВОР

Извештају о кандидатима за избор у звање асистента са докторатом
за ужу научну област Филозофија (Методологија 1 и Филозофска антропологија)
од 4. 5. 2018.

Поштовани председавајући и чланови Већа,

Након што сам се упознала с поменути извештајем и конкурсним материјалом,
дужна сам да овом Већу скренем пажњу на нерегуларности у спровођењу конкурсног
поступка:

1. Трочлана комисија је именована током процедуре какву не предвиђају Статут и
правилници. Управник Департмана за филозофију Проф. др Зоран Димић у више наврата
је својевољно бирао и предлагао чланове, а онда им мењао места и улоге без знања и
сагласности свих чланова Департмана и Изборног већа Филозофског факултета.

2. Конкурсни материјал није враћен заједно са извештајем, у прописаном року, него
тек на мој захтев, чиме је на почетку онемогућен увид јавности.

3. У написаном Извештају се не узимају у обзир сви прописани критеријуми,
необјективно приказују једне, а занемарују друге активности пријављених на конкурс.

4. Предложени кандидат, др Растислав Динић, никад се није бавио дисциплинама
које се наводе у тексту конкурса, ни теоријски ни практично – у њима нема ни научног ни
педагошког искуства ни доприноса.

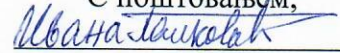
5. Комисија прећуткује кључну чињеницу да је приложена документација др
Растислава Динића непотпуна и да у њој не постоји веома важно уверење из суда по ком
није осуђиван, већ само из полиције, док су преостала два кандидата приложила оба
уверења о неосуђиваности. А непотпуна документација ни у једном конкурс се не може
разматрати, поготову ако се односи на акте о угрожавању сигурности из члана 138.
Кривичног законика, што захтевају и Статут и правилници ове установе.

6. Поред бројних формалних и садржинских недостатака Извештаја, о савесности
рада комисије и утемељености њених оцена сведоче не само драстичне словне, језичке и
стилске грешке којима Извештај обилује, него и значајни фактографски пропусти (нпр. о
чланству др Јанка Нешића на пројекту « Експланаторни јаз у науци и филозофији »).

Из поменутих разлога јасно је да највећа одговорност током спровођења конкурса
лежи на члановима комисије. Зато предлагем Већу да **не изабере ниједног** од
пријављених кандидата, садашњи **конкурс поништи**, а уједно **именује нову комисију**,
која би стручно и непристрасно вредновала рад кандидата који ће се пријавити на нови
конкурс.

Пошто је Извештај крцат спорним констатацијама, за које неће бити довољно
времена да се усмено размотре, детаљније образложење појединих тачака следи у тексту.

У Нишу,
18. маја 2018.

С поштовањем,

Доц. др Ивана Петковић

Образложење приговора

1.

Осим једине легитимно изгласане чланице комисије, председнице Доц. др Биљане Радовановић, у комисији за писање Извештаја нису се нашли специјалисти за предмете предвиђене конкурсом. У самом Извештају се редослед чланова на последњој страници разликује од оног којим су наведени на почетку, а поред њиховог имена не стоје ни предмети које предају ни њихова функција у комисији (председник, 1. и 2. члан). То уноси забуну поводом тога ко је састављао Извештај и колико је за то позван, због чега упућује на подозрење у исправност и јавност рада комисије.

3.

Прекратки закључак Извештаја, у којем се у само једној и по реченици кандидати *упоређују тек површно и паушално* (премда се констатује да све троје испуњавају све формалне услове), није у сагласности с *целином критеријума* које прописују релевантни правилници о избору у звање – наиме, у том закључку се узимају у обзир искључиво *квантитативно исказани научноистраживачки радови троје пријављених кандидата у последњих пет година*, док се готово потпуно занемарује *преосталих десетак мерила* прописаних правилницима (услед чега је и образложење предлога несхватљиво кратко). Али, чак и ако се толико инсистира једино на квантитативним мерилима, зашто је (између двојице оцењених као бољих) предложен кандидат са мање радова и бодова у последњем петогодишњем раздобљу? То сведочи да комисија није била само крајње селективна него и недоследна у придржавању критеријума који је прокламовала као главни. Притом се поготово пренебрегавају изричите одредбе Правилника о избору у звања наставника и сарадника Филозофског факултета у Нишу из 2015. које наглашавају «ближу релевантност објављених радова за предмете [на којима ће бити ангажован у оквиру] уже научне области за коју се сарадник бира» (члан 46). Све ово указује на то како је комисија сметнула с ума да није у питању избор у научноистраживачко, него у *наставно звање*.

4.

Ако се има у виду да, сходно приказу комисије, практично сви објављени радови предложеног кандидата др Растислава Динића спадају у област политичке филозофије, заправо политичке теорије, па и у директан политички ангажман, остаје нејасно како се они могу довести у везу с проблемима методологије и филозофске антропологије.

Из две научне, тј. филозофске области за које се предлаже кандидат нема ниједан објављен рад нити је икада држао наставу на одговарајућим предметима. Целокупан његов опус, што је уочљиво и из самог Извештаја, може се сврстати у две категорије: једну групу радова чине они најнепосредније везани за тему докторске тезе (о Стенлију Кавелу и два-три сродна политичка теоретичара), док друга окупља списе који би се тешко могли класификовати чак и у политичку *теорију*, већ је пре реч о *пракси* особеног политичког активизма. У тим, као и у појединим другим јавно доступним чланцима (које комисија овде не помиње, на пример, онима на сајту «Пешчаник») Динић испољава не само изразиту једностраност (очекивану за тај жанр писања), него одлази и у видну острашћеност, тешко спојиву с академским етосом, али и смислом и сврхом методологије и антропологије, као облика неутралне, објективне филозофске рефлексije. Комисија ничим не поткрепљује ни своју оцену о «значајном педагошком искуству и приметном доприносу академској и широј заједници», осим ако се под овим другим не подразумева искључиво политичко иступање на јавним трибинама, митинзима и другим сличним манифестацијама.

С обзиром на то да се у Статуту као битан критеријум наводи смисао за наставни рад, мора се приметити да комисија није узела у обзир моје 13-огодишње академско искуство, од чега сам три године била истраживач на БУ, а последњу деценију наставник овог факултета на десетак значајних предмета на основним и мастер студијама филозофије и социологије. Од свих пријављених кандидата једино је моја маленкост током протеклих 10 година држала наставу из предмета који се наводе у тексту конкурса (Методологија 1 и Филозофска антропологија). С обзиром на мој специфичан, интердисциплинаран стручни профил, није ми било лако да задовољим научне и наставне критеријуме ове средине. Иако сам била веома оптерећена наставним дужностима, током протеклих десет година на мој рад није било притужби, јер сам се у свему придржавала Правилника о раду запослених, тј. обавеза побројаних у члану 8, о чему сведоче и високе оцене добијене на анонимним студентским евалуацијама. А комисија у свом завршном предлогу није у довољној мери уважила моје педагошко искуство и допринос Факултету током два протекла наставничка мандата. Радови које сам објавила спадају у области захтеване конкурсом, али према најновијим прописима углавном нису прихваћени за избор на Универзитету у Нишу, мада неки јесу ван њега. Осим тога, већина је објављена пре више од пет година, тако да нису ни урачунати као допринос у протеклом мандату. Услед ове неусклађености стандарда различитих академских средина, приликом вредновања је било доста произвољних тумачења, што се делом одразило и на коначну оцену.